vader naar voren, die met enkele woorden zijn kleine meisje een afscheidsgroet bracht. Daarna was het oogenblik aangebroken waarop de meisjes zingen zouden. Niet één vergat het verbod om op te letten ; met opgeheven hoofdjes stonden ze allen naar den onderwijzer gewend en toen deze den eersten toon aangegeven had, klonken zonder aarzeling, frisch en moedig, de jonge stemmen:

„Gelijk het gras is ons kortstondig leven"....

Steunend op den arm van een zijner vrienden luisterde de vader ; niets had hem in deze dagen van rouw zóó hevig de smart over het verlies doen voelen als het gezang van de kleine meisjes, die daar gekomen waren om zijn dochtertje vaarwel te zeggen op haar manier, zingend zoo flink ze konden, de gezonde gezichtjes opgeheven naar den onderwijzer.

TABLEAUX-VIVANTS

:: DOOR ELIZE RUTGERS ::

„Kom je ons morgen weer halen?" vroeg Léonie, den sleep van haar rijkleed optillend.

„Heel graag! Mijn ochtendritje is mij nog nooit zoo aangenaam voorgekomen als vandaag!"

„Vleier!" dreigde zij.

„Ik verzeker je, dat mijn woorden eerlijk gemeend zijn! Tot morgen, lieve dames!"

Na een hoffelijke buiging besteeg hij opnieuw zijn glanzenden goudvos, dien hij tijdens het korte gesprek aan den teugel had gehouden en reed in matigen draf de oprijlaan uit.

Léonie en haar nichtje, beiden slank en bevallig in haar nauwsluitende, donkere amazonen, stapten luchtig de breede treden van het bordes op en begaven zich naar haar kamers, om zich te verkleeden.

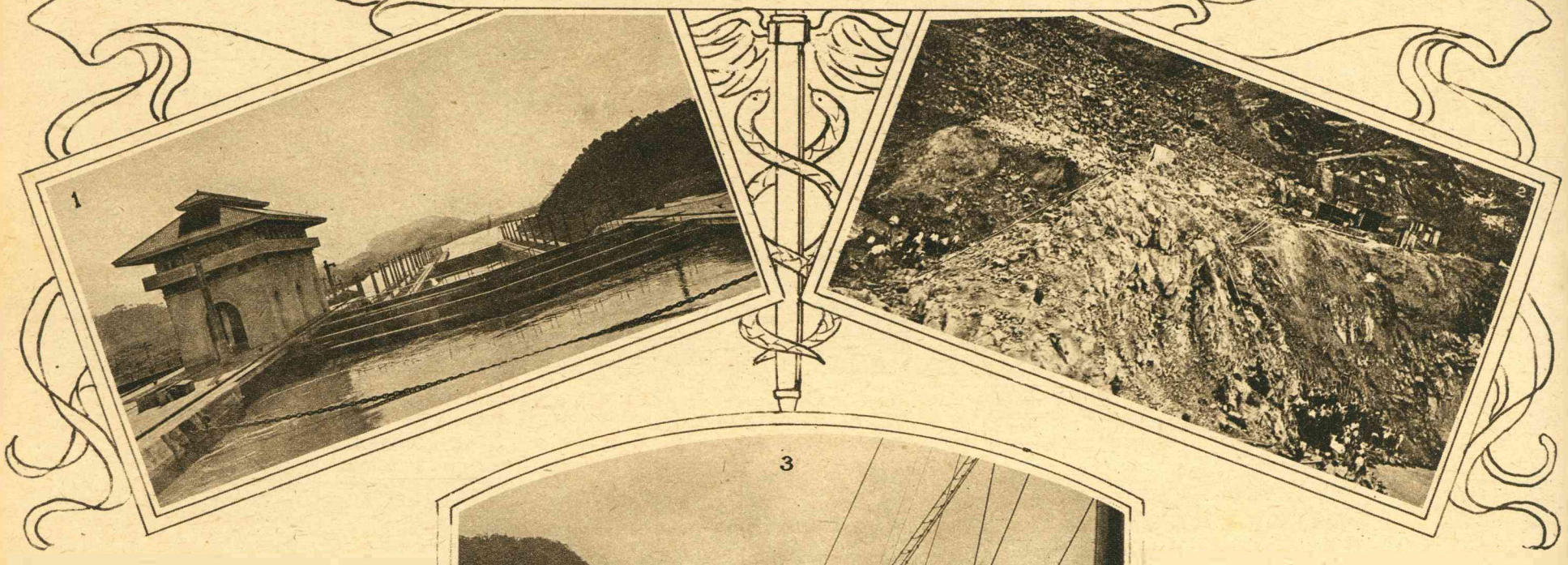
De ramen van Laura's kamer gunden een kijk op den grooten weg, die juist bij het landgoed een wijde kromming maakte ; zij trad erop toe en boog zich voorover, om den wegdravenden ruiter na te kijken, die echter spoedig uit het gezicht verdween.

Leunend tegen het harde, onvriendelijke hout van het kozijn, bleef zij in gedachten naar buiten staren, zich niet haastend, om het spannende rijkleed voor een gemakkelijker toilet te verwisselen ; een trek van zwaarmoedigheid veranderde haar lief, zacht gezicht, waarvan de lijnen nog rond-kinderlijk waren ; haar droomerige oogen leken omsluierd in hun doelloos getuur.

Sinds haar ouders gestorven waren, haar niets nalatend dan een deftigen naam, was zij als kind opgenomen in het huis van haar oom en tante en door de beide, lieve menschen werd geen onderscheid gemaakt tusschen Léonie en haar ; zij kregen dezelfde opvoeding, genoten van dezelfde genoegens, werden gelijk verwend en vertroeteld en omringd door al wat geld vermag te geven, maar het viel toch niet weg te redeneeren, dat Léonie, als eenig kind, een rijke, schatrijke erfgename was en zij een arme wees zonder bruidschat ; Léonie voelde dat onderscheid even goed als zijzelve, in haar woorden en manieren straalden zelfbewustzijn, onafhankelijkheid, aanmatiging door en — misschien onwillekeurig — drong zij dikwijls haar nichtje, dat zich door aangeboren bescheidenheid daar niet tegen verweren kon, naar den achtergrond, alsof zij er onbetwistbaar recht op had, in alle opzichten „de eerste" te zijn.

Lief en zacht, wist Laura dit steeds in haar te veront-

HET PANAMA-KANAAL

Zooals onze lezers weten, moeten alle schepen die vanuit ons land naar Indië varen in verband met de maatregelen ter zee van de oorlogvoerende landen, òf de reis om de Kaap maken òf door het Panama-kanaal gaan. De meeste schepen volgen den laatsten weg, omdat die de kortste is van de twee. Welke eigenaardige moeilijkheden het passeeren van het Panama-kanaal met zich meebrengt, illustreeren de op deze pagina gereproduceerde foto's op duidelijke wijze, terwijl ze tevens een interessanten kijk op het kanaal zelf geven. Foto 1: Gezicht op de Miraflooressluis. Deze foto demonstreert op sprekende wijze het verschil tusschen den waterstand vóór en achter de sluis. Foto 2: Een der laatste aardverschuivingen in Gaillard Cut op 15 Januari 1917. Van dergelijke catastrophes heeft het kanaal soms veel te lijden. Foto 3.: Een gedeelte van het kanaal, de Gaillard Cut, waar de schepen op eigen kracht varen. In andere gedeelten worden ze, zooals de volgende foto's doen zien, door vier electrische locomotieven gesleept. Foto 4 en 5.: Hoe de schepen door de electrische locomotieven door het kanaal worden getrokken.

Een half uur later zaten ze weer allen met meneer in de tram.

„Wat zong jij valsch, zeg!" gichelde Dientje en haar jolige oogen lachten naar Ida.

„Ikke? ben jij een jokkert! Had je jezelf eens moeten hooren!"

„Fijn, vanmiddag vrij!" riep Hannie, van den overkant. En toen, ineens een kennis ontdekkend vlak bij den ingang, boog ze het lokkige kopje langs Riek heen en jubelde:

„Dag mevrouw!"

Mevrouw knikte lachend. „Uitgeweest?"

„Ja, mevrouw — naar een begrafenis!"

Al de meisjes keken nu naar de dame, om te zien hoe mevrouw dat wel vond, dat ze naar een begrafenis waren geweest! En zelfs in Jeanne's oogen lag een zekere trots.

. . . . . .

Buiten, heel eenzaam en afgezonderd, lag het kleine grafje... *Julia Frank.*

schuldigen, maar sinds Hugo Wellenberg in haar leven gekomen was, hinderde haar Léonie's heerschzuchtig optreden en voelde zij voor het eerst het pijnlijke van haar armzijn ondanks de weelde, waarin zij leefde.

Léonie en hij hadden als kinderen samen gespeeld ; lange jaren had hij later in de wereld omgezworven en zich tenslotte voor goed gevestigd op het vaderlijke landgoed ; de oude vriendschapsbanden waren spoedig weer aangeknoopt.

Zuchtend wendde Laura zich van het venster af.

Was hij maar weggebleven!

Kon zij het helpen, dat zijn knap uiterlijk, zijn sonore stem, zijn prettige, innemende manieren indruk op haar hadden gemaakt en er al spoedig teedere gevoelens in haar waren ontwaakt, waarvan ze zich te laat bewust was geworden, om ze weer tot insluimeren te kunnen dwingen?

En Léonie scheen eveneens....

O, als Léonie hem werkelijk liefhad, zou zij zich minder ongelukkig gevoelen, dan zou zij met stillen weemoed berusten, als hij de rijke erfgename, die mooier, levendiger was dan zijzelve, verkoos! Maar Léonie had hem niet lief,